

זיכרונות מוקדמות של יעקב קורי

1. דפים ראשונים מתוך תרגום לעברית של יעקב קורי של המזהה בצרפתית 'יש לעבור מבעד לעננים' IL FAUT PASSER PAR LES NUAGES FRANCOIS BILLEDOUX בקורס היצירות המוקדמות בספרית יעקב קורי יחד עם המזהה בצרפתית. התרגום המלא נמצא בקורס היצירות המוקדמות בספרית יעקב קורי בראשית 1968 בקורס ישראלי לא זכיתי לראות את ההצגה או לשמוע את התסכולת המתורגם.
2. דפים ראשונים מתוך תרגום לצרפתית של יעקב קורי של המזהה בעברית "מה נשאר ממק אלכסנדריה?" QUE RESTE-T-IL DE TOI, ALEXANDRIE? המוקדמות בספרית יעקב קורי יחד עם המזהה בעברית. התרגום בוצע בשנת 1967 ולמיטב ידעתני לא שודר.
3. מסה בגרמנית שכותב יעקב קורי באוגוסט 1967 בהשתלמויות בגרמנית שהתקיימה במשך חודש וחצי בברלין המערבית לפני תחילת הלימודים באינסא� באוקטובר 1967 בצרפתית, אנגלית וגרמנית: MEINE HALTUNG GEGENUBER DIE DEUTSCHEN, UND DIE DEUTSCHE HALTUNG GEGENUBER DIE JUDEN UND ISRAEL – יהשי לגרמנים וייחס הגרמנים ליהודים ולישראל. צילום של המקור בכתב יד.
4. אמר שכותב בנימין לנדא בעיתון במנהה בשנת 1966 "שבע השפות של סגן יעקב" המבוסס על ראיון עם יעקב קורי בנושא שבע השפות שהוא יודע, עם איזרים וכטיבה הומוריסטית. היו עוד כתבות על נושא זה בבטאון של המטכ"ל ועוד אמר על הלינוי של יעקב קורי לצאצאי האנושים מהאי מירקה שרצו לעלות לישראל ולהתגifyר.
5. אמר שכותב נתן دونביץ ב"הטור שלי" בארץ בשנת 1970 על "מצוותם של וותיקים צעירים" בנושא האגדה לזוגות צעירים שהתקיימה בעירייה תל אביב ושהליה כתוב יעקב קורי מכתב סאטירי המצוטט בחלקו ע"י دونביץ.
6. הכתבות בצרפתית של יעקב קורי עם הורי מילוי 1970 בהקשר למאמר של دونביץ, מכתב שכתו פולין ואלברט קורי, הורי יעקב קורי, באוגוסט 1967, אחרי עזיבתו את ישראל להשתלמות בברלין וללימודיו מנהל עסקים באינסא�. מכתב בצלורת שיר בחרוזים בצרפתית שכותב חיים קורי ליעקב קורי באוגוסט 1967.

תרגום המזהה "יש לעבור מבעד לעננים" מאת פרנסואה בידן

הנפשות:

מאריאל – עוזרת בית צעירה MARIELLE

CLAIRE ANTONIN VERDURET – פרופסור ובעל החניון של קליר CLAIRE

קלוטילד – האומנת הזקנה של המשפחה CLOTILDE

פופיט – אשתו של פיר באלאד PAUPIETTE

פיר "פטר" באלאד PIERRE "PETER" BALADE – בנה הבכור של בעל הראשון של קליר, מהנדס

ז'אנו פולדי JEANNOT POULDU – בנה הבלתי חוקי של קליר, מנהל בנק

הכומר מאמיראן L'ABBE MAMIRAN

ממה לוסיול MEME LUCIOLE – רכלנית

מאקסימיליאן לה-פנש MAXIMILIEN LE PENECH – בן זוגה

קלו-מרטין CLOS-MARTIN – עלם צעיר מעולם האמת, לבוש באופנה של 1920

לוקה באלאד LUCAS BALADE – הבן הצעיר של בעל הראשון של קליר, ללא מקצוע

בושי BOUCHUT – שוטר

שוטר שני

קליר ורדוורה באלאד CLAIRE VERDURET-BALADE – לשעבר פולדי

אדליין ADELIN – מזכירתו של מר פולדי ובתה של הגברת אוביין-לאקוט

בנז'מין קארקאסון BENJAMIN CARCASSON – הקופה של ז'אנו פולדי

פקיד

גברת אוביין-לאקוט MME AUBIN-LACOTTE – נצץ למשפחה מכובדת

מאנסו MANCEAU – מנהל עבודות לשעבר, איש הסוד של מפעל השימורים באלאד

עורך דין קויאר MAITRE COUILLARD – יועץ משפטי של קליר

דוקטור קויפין DOCTEUR COUFFIN

פיר וילמן PIERRE VILLEMAIN – פועל צעיר

פועל

פאלאפיטאר PALPITARD – סוחר

קומרטו COMMERTOU – שותפו

ז'וסיאן JOSIANE – פרוצה

"על מנת להגיע לאזרוי האור יש לעبور מבעד לעננים. אחדים נעצרים שם אבל אחרים יכולים לעبور הלאה" – ז'ובר JOUBERT

למדلين רנו וז'אן-לוּאי בארו POUR MADELEINE RENAUD A JEAN-LOUIS BARRAULT

קצב ראשון

1

שעונים מעוררים מצללים, קולות פעמוניים משלבים בשירת הציפורים ובקריאות התרנגולים, תריסים נפתחים בדפקה. אנחנו בביתה של הגברת ברזורה-באלאד. כניסה מרירות, לבושה ברפרוף, ומתפארת בחיזון לנגד עינינו.

מאריאל, עם הפנים לקהל, מקריאה מתוק מכתב. "פולט היקרה, חבל שאתה איןך פה, אני מרוצה מאד. תاري לעצמך אצל מי נקלעת? כן,علمתי: אצל גברת ורדורה-באלאד, זאת שנדף ממנה ריח כל כך טוב בחגיגות סוף השנה בבית החותמים, ושבטה את לחיך פעם, את זכרת? פה, הבית הנדר ואת הוושת כל פעם לשבור חפץ יקר, אתה כבר רואה איזה סוג: כמו כן הוא תקווע במרכז העיר העתיקה, בצד המפואר, ויש תמיד אנשים שמצללים בדלת, עם חיווק וחבילות. ומה קורהatak?... הפסקתי את מכתבי אתמול בערב במקום בו אני מתחילה אותו שניית, מכיוון שהתחשך לי לעשות פipi והשרותים נמצאים בחצר. ועכשו, אני מפסיקה מכיוון שקולטילד מצלצת כבר חמיש דקות שאבואה. מאריאל הקטנה שלך המנשךת לך בצוואר. אה! שכחתי! באותו הקשר, כבר שכתבי עם בחור בשבט פרטיה הפרטניים. מאריאל הקטנה שעה שעשה הרבה רוחה, אבל אני מצפפת עליה. חci לערב שאספר לך את שעבהה, על הדשא, כשחזרתי מהכנסייה. זה לא השאיר עלי שום רושם וחוץ מזה הבוחר לא מצא חן בעני, בקושי ראייתי את פרצופו והוא לא אמר לי מילה. עוד אספר לך".

2

اذן ררדורה קלוטילד! אני כועס! יש לי דקירה קטנה בלב האומרת לי זאת. אם כן היא העזה! קלוטילד! קלוטילד! אם יש לך מזג של אינטלקטואל, לעולם אל תנשא לאלמנה! יש לה תמיד דעתות קדומות! וגם לא אשה מזרום, היא אוהבת יותר מדי רוחות פרצימ! היא העזה! כבר אסרתי על עצמי לחזור בפרוטרוט את עברה של אשתי וסלחת עקרונית למשגה הרារון ששתה לפני הנישואים ואשר הותיר לנו, בבית הראשון ולא לגאי נראה לי שפוי ושהייתה נאלץ להבטיח להתידד אותו! כבר נאלצתי לחתוד לזכרו של בעלה הראשון, והוא בטל חוק שלא את דעתך על טיפוס מכוער זה! כבר הוה לי הכאב לסבול שניי הבנים האחרים, חוקים אבל בעלי דרישות, יחו את דעתם לפני, הבעל החן! כבר נאלצתי לדיבר על מנת שיירטו בי כסבא של נכדי אשתי! ועלי עוד לבקש רשות לסתור את נכדי כאשר דורך הוא על רגלי האומללות! כבר יום אחר יום, נקודה אחר נקודה, אני שופך את טיפת השמן בהברגה המורכבת של משפחה מכובידה זו! והנה, ביום בהיר אחד צץ לו ממумקי תקופת שאינה עוד, גבר בר דמות גודה, בשם קל-מרטין, שאשתי אהבה אותו כשהזהה שלה רק התחל לצמוח! ועכשו, היא קוברת אותו! זה למקרה מהmort, קלוטילד, בשביל בעל פשוט! קליר לא היתה צריכה לקום כה השקם בבוiker על מנת להתקבל גופה המכתיימה אותה חברתי הטובה, זה ודאי לא יהיה נאה להציג עצמן ברוחות, לבדוק, בלי כל מילויים, מאחרי אתמול, אמרתי לה: "חברתי הטובה, זה ודאי לא יהיה נאה להציג עצמן ברוחות, לבדוק, בלי כל מילויים, מאחרי מסע ההלויה של טיפוס אשר שום משפחה, כומר או שטן לא אותו להתקבל את פניו. השairiy נא לכבנים את הדאגה לכבור, הרחק מעיני כל ובמהירות, את השARIOות של עולם צער זה שלעולם לא ידע כיצד להתנדג". את זאת אמרתי לקליר. ומעתה ואילך, אני אוסר עלי לחולטין להעיר אותה כל בוקר בהכרזות קולניות על האסונות העתידיים לקרים אוטי, בדיק ברגע בו מחשבתי מוצאת לה את הדימויים הרעננים ביותר שלה. אחרת, ענייש אותו. התנדפי!

ODEON - THEATRE DE FRANCE
 DIRECTION RENAUD-BARRAULT
 EPOPEE BOURGEOISE EN CINQ MOUVEMENTS
 DE FRANÇOIS BILLETDOUX
 DECORS DE RENE ALLIO
 ET CLAUDE LEMAIRE
 MUSIQUE DE SERGE BAUDO
 MISE EN SCENE DE JEAN-LOUIS BARRAULT
 CREATION AU THEATRE DE FRANCE
 LE 22 OCTOBRE 1964
 © LA TABLE RONDE 1965

IL FAUT PASSER PAR LES NUAGES

DISTRIBUTION

Marielle jeune bonne Antonin Verduret professeur et second mari de Claire Clotilde vieille gouvernante familiale Paupiette épouse de Pierre Balade Pierre « Peter » Balade fils ainé du premier mari de Claire, ingénieur Jeannot Poulu fils naturel de Claire, directeur de banque L'Abbé Mamiran Mémé Luciole commère Maximilien Le Penech son compère Clos-Martin jeune homme d'outre-tombe vêtu à la mode dite 1920 Lucas Balade fils cadet du premier mari de Claire, sans profession Bouchut gendarme 2 ^e Gendarme Claire Verduret-Balade née Poulu Adeline secrétaire de M. Poulu et fille de Mme Aubin-Lacotte Benjamin Carcasson caissier de Jeannot Poulu Un employé Mme Aubin-Lacotte descendante d'une « grande famille » Manceau ancien contremaître, homme de confiance des Conserveries Balade Maître Couillard conseiller juridique de Claire Docteur Couffin Pierre Villemain jeune ouvrier Un ouvrier Palpitard commerçant Commertou son associé Josiane prostituée Pitou fils de Pierre et de Paupiette Le déménageur	Annie Bertin Pierre Bertin Marie-Hélène Dasté Jane Martel Dominique Paturel Jean Desailly Michel Bertay Alice Reichen Régis Outin André Weber Pierre Clémenti François Hélie Pierre Durou Madeleine Renaud Dominique Arden Robert Lombard Michel Favory Madeleine Lambert Henri Nassiet Jean-Roger Tandou Dominique Santarelli François Rochard Richard Lapalus André Batisse Luis Masson Céline Salles Benjamin Boda Hubert Crassus

Facteur, livreurs, employés des pompes funèbres,
 employés de banque, badauds, jeunes gens en
 blouson, apprentis, étudiants, vendeuses, rac-
 commodeuse, ouvriers, C.R.S., manœuvres, etc.

Michel Favory, François Rochard,
 Etienne Draber, Pierre Durou, Richard Lapalus

POUR ARRIVER AUX RÉGIONS DE LUMIÈRE,
 IL FAUT PASSER PAR LES NUAGES. LES UNS
 S'ARRÈTENT LA ; MAIS D'AUTRES SAVENT
 PASSER OUTRE.
 JOUBERT

POUR MADELEINE RENAUD
 A JEAN-LOUIS BARRAULT

IL FAUT PASSER PAR LES NUAGES

(TEXTE INTEGRAL)

DECOR

Le fondement du décor est constitué par un plateau apparemment nu, descendant depuis le lointain cour, d'une part, sur toute la largeur de l'avant-scène et, d'autre part, sur toute la profondeur du jardin. Ce plateau est imperceptiblement marqué d'une gamme irrégulière et multiple de pentes légères, lesquelles à la fois dessinent des sous-lieux scéniques et proposent à l'acteur des nuances physiques pour ses diverses positions de jeu.

Sur cette base, chaque « Mouvement » de la pièce aura sa définition décorative appropriée, trame esthétique et technique permettant l'apparition des accessoires réalistes nécessaires pour situer ou faire valoir les actions. Cependant, mieux vaut convenir dès l'abord que : la maison de Claire Verduret-Balade est censément plantée côté jardin, nous allons vers la Dordogne et vers Bordeaux ; au lointain jardin, c'est l'Océan ; au fond, s'étend la verte campagne de France et, bien entendu, nous sommes ouverts et soumis à un vaste ciel. L'action a lieu dans une petite ville du sud-ouest de la France, près de Bordeaux, en l'année 1963, au long des quatre saisons.

premier mouvement

OUVERTURE « ALLEGRETTO MA NON TROPPO ».

Le tempo de ce premier Mouvement est soutenu par un continual ballet fourmillant de personnages, d'accessoires et d'effets lumineux, représentant le cours d'une journée provinciale habituelle, un samedi, vers la fin de l'hiver, au commencement de l'année 1963.

Le principal de ce ballet intéresse le rituel en pratique dans la maison de Claire Verduret-Balade, où se centralise l'action. Le reste est d'utilité, pour permettre à la fois de situer les autres lieux et d'aérer la scène aux proportions d'une petite ville active.

1

Le petit jour se lève. Des réveils sonnent, des cloches se mêlent au chant des oiseaux et à l'égoislement des coqs, des persiennes claquent en s'ouvrant.

Nous sommes censément dans la maison de Mme Verduret-Balade.

Entre Marielle, négligemment vêtue, qui terminera devant nous une rapide toilette.

MARIELLE, à la face, disant une lettre. « Ma chère Paulette. C'est bête que tu ne sois pas là. Je suis vachement contente. Me voilà tombée devine chez qui ? Oui Mademoiselle : chez la Verduret-Balade, la dame qui sentait si bon aux fêtes de fin d'année à l'Orphelinat et qui t'avait pincé la joue, tu te

rappelles ? Ici, la maison est superbe et tu risques tout le temps de briser quelque chose de précieux, tu vois le genre. Puis elle est plantée en plein dans la vieille ville, dans le coin chic, et il y a toujours des gens qui sonnent à la porte, avec un sourire et des paquets. Et toi, qu'est-ce que tu deviens ?... J'ai arrêté ma lettre hier soir là où je la reprends parce que j'avais envie de faire pipi et que les petits coins où je dois aller sont dans la cour ; alors, il faut descendre tous les étages et traverser la maison de fond en comble. La frousse que j'ai eue ! Alors après, tu comprends, j'ai préféré me racoucigner sous mon édredon. Puis maintenant, je m'arrête à cause que Clotilde a déjà toqué il y a cinq minutes pour que je saute. C'est la vieille bonne qui s'offre des airs de commander, mais je m'en fiche. Attends ce soir que je te narre tout le menu des choses. Ta petite Marielle qui t'embrasse dans le cou. Ah ! j'oubliais ! A propos, j'ai déjà couché avec un garçon samedi dernier, dans l'herbe, en rentrant du Salut. Je m'étais dit : « Prudence au cas où ma future patronne aurait l'idée de me boucler. » Ça ne m'a fait ni chaud ni froid. Puis le garçon ne me plaisait pas, j'ai à peine vu sa figure et il n'a pas dit un mot. Je te raconterai. »

2

On aura vu Clotilde précédemment préparer un médicament à boire dans un verre d'eau, puis toquer à la porte de M. Verduret.

Après qu'il a bu sa potion, elle lui passe ses pantoufles et sa robe de chambre.

MONSIEUR VERDURET. Clotilde ! Je suis en colère ! J'ai ma petite pointe au cœur qui me le dit. Alors elle a osé ! Clotilde ! Clotilde ! Clotilde ! Si vous avez un tempérament d'intellectuel, n'épousez jamais une veuve ! Elle a toujours de l'arriéré ! Ni une femme

du Midi, elle aime trop les courants d'air ! Elle a osé ! Déjà je me suis interdit de remonter en détail dans le passé de mon épouse et je me suis vu pardonner en gros sa première faute avant ses épousailles et qui nous a laissé pour compte, dans ma propre demeure, un fils naturel qui ne me paraît pas normal et que je me suis vu néanmoins promettre de traiter en camarade ! Déjà, je me suis vu devoir porter respect à la mémoire de son premier mari et taire mon jugement sur ce vilain monsieur ! Déjà je me suis fait l'honneur de supporter que les deux autres fils, légitimes bien qu'abusifs, aient priorité de parole avant moi, la mari vivant ! Déjà je me suis violenté pour admettre que ma propre femme soit devenue grand-mère sans pour autant qu'on veuille bien me reconnaître pour le papé ! Outre qu'il me faut encore demander permission pour talocher le petit-fils quand il piétine mes pauvres pieds ! Déjà tous les jours, point par point, je déverse la goutte d'huile dans les rouages minuscules de cette écrasante famille ! Et voilà qu'au jour où nous sommes, du fond d'un âge révolu, surgit sous forme de cadavre un freluquet nommé Clos-Martin dont ma femme fut amoureuse quand à peine la poitrine essayait de lui bourgeonner ! Et maintenant, elle enterre ! Eh bien, c'est trop, Clotilde, pour un simple mari ! Claire ne devait pas se lever de si bon matin pour accueillir une dépouille qui me fait tort aux yeux d'une ville toute remplie d'étudiants à l'affût du ridicule et prêts aux ricanements à l'endroit de leur professeur. Hier encore, je lui ai dit : « Ma chère amie, ce serait certes malvenu de vous exhiber à travers les rues, toute seule et sans falbalas, derrière le charroi funèbre d'un individu que famille, prêtre ni diable se sont refusé d'accueillir. Laissez donc aux entrepreneurs le soin de jeter en terre, loin des regards et vivement, le résidu de ce jeune homme qui s'est toujours mal conduit. » Voilà ce que j'ai dit à Claire. Ou, du moins, ce qu'elle a dû comprendre dans la réflexion lapidaire que je lui ai lancée à table, devant vous. Et, néanmoins, elle a osé ! Comme si je n'avais rien dit. Comme pour me provoquer à lui rendre de ma façon la monnaie de son audace, en allant de mon côté enterrer toutes les fillettes qui eurent droit à mes hommages, lorsque j'étudiais à Paris. Oui, Clotilde ! Tous les jours, je pourrais adorner d'un crêpe la calotte de mon chapeau. Et, désormais, je vous interdis fermement de m'éveiller chaque matin en trompant les catastrophes qui doivent me tomber dessus, à l'instant même où ma pensée trouve ses plus fraîches figures. Ou sinon je vous châtierai. Otez-vous !

3

Censément, dans la maison de Pierre Balade, du côté de la salle de bains.

Pierre Peter se rase. Paupiette apporte, sur un cintre, un complet-veston gris.

PAUPIETTE. Peter cheri ? Tu n'oublies pas que tu rencontres à onze heures ces messieurs du Conseil municipal et qu'ils sont de tempérament à se formaliser d'un rien. A propos, j'ai fait repasser ton costume gris et recoudre tes rubans à la boutonnière. Le noir que tu avais sorti sentait par trop la naphtaline. Puis ne va pas nous montrer au Conseil ta figure des mauvais jours. Si ton beau-père avait du caractère au lieu d'avoir des idées, c'était à lui d'empêcher ta mère d'assumer cette mise en terre, ce matin, puisqu'elle n'a pas jugé bon de prendre avis près de toi. Bien sûr, si tu crois avoir des raisons de dernière minute pour éviter qu'elle

s'affiche en pleine ville derrière ce convoi funèbre dont on jase déjà beaucoup, va. Mais elle a sa tête de mule, je ne te l'apprendrai pas. Je te vois déjà la suivant pour la convaincre pas à pas et, malgré toi, rendre apparemment hommage à un homme qui scandalise rien qu'en rapportant son corps au pays. Alors, on en pourrait venir à se demander pourquoi, si un futur député se soumet jusque-là déjà aux fantaisies de sa mère, pourquoi ce n'est pas plutôt elle qui se présente aux élections ? Je plains, mais je suis inquiète, bien certaine que ta mère n'est plus la même ces temps-ci. Elle a toujours l'œil à tout, mais je trouve qu'elle s'absente. Il serait prudent d'appeler nous-mêmes le docteur Couffin en consultation, puisqu'elle n'a confiance qu'en lui. Si tu l'appelles ce matin en lui racontant comment la voilà qui se comporte à l'annonce du décès d'un camarade d'enfance, il rappiquera d'urgence. Après tout, Bordeaux n'est pas loin et, s'il a pu s'y installer, c'est par la grâce de ta mère, qui mérite bien qu'on la soigne. Pardon, mon Pierre, si j'ai dit des choses qui peut-être... Oh ! mon Dieu, comment t'es-tu fait une estafilade pareille, avec ton bon rasoir tout neuf ?

4

Dans la maison de Mme Verduret-Balade, Marielle suivant Clotilde.

CLOTILDE. Ne rabâchez pas : « Oui, Clotilde ! » Sur-tout lorsque votre nez prouve catégoriquement que vous n'avez rien compris ! Vous m'appelez : « Mademoiselle », pour éviter avec Madame de fâcheuses confusions, étant évidemment entendu que le principal de vos ordres, vous le recevrez de moi. Et je les répéterai, croyez-le, jusqu'à ce qu'ils vous soient entrés aux fins fonds de la cabochette. Mme Verduret-Balade est tout à fait stricte, au grain de poussière près ; vous n'atterrissez pas chez nous pour déranger nos habitudes. Sachez que notre dernière bonne, quoique plus âgée que vous, nous l'avons flanquée à la porte parce qu'elle était agaçante et trop désordre pour nous. Alors donc, je me répète : votre premier travail au matin, avant votre brin de toilette, c'est de m'alimenter en bois pour me permettre d'allumer la cheminée du salon et de la salle à manger. Le petit bois, vous le cassez dans la cave et vous vous méfiez des brindilles qui pourraient traîner derrière vous, dans les escaliers. La chaudière à mazout, vous n'y portez pas la main, je la réglerai moi-même, c'est plus sûr. Ensuite maintenant, nous irons dans ma cuisine pour le petit déjeuner. M. Verduret, mari de Madame, préfère, avant de le prendre, se livrer à ses ablutions. M. Jeannot, l'aîné de Madame, pendant ce temps-là, se rend à sa messe. Par conséquent, le café doit être prêt à huit heures pour leur être servi bien chaud, mais attention : pas bouilli. Puis c'est à huit heures et demie que je porte dans sa chambre à Madame un petit pot de thé léger, avec deux biscuits à peine beurrés. Mais exceptionnellement, ce matin, elle a dû sortir de bonne heure...

5

Le confessionnal de la paroisse où exerce l'abbé Mamiran.

JEANNOT POULDU, en confession. Pardonnez-moi d'abord, mon Père, de ne savoir pas oublier que, vers l'autre endroit du grillage, c'est votre oreille qui se penche,

PIECE RADIOPHONIQUE D'YTSHAK A. GOREN
TRADUITE DE L'HEBREU PAR JACQUES CORY

Personnages:

MAURICE
CLAUDE
SIMONE
JEANNE
ALBERT
LE GENDARME EGYPTIEN
L'OFFICIER EGYPTIEN
Mme BEN-BASSAT (mère de Maurice)
SALIM
ABDU
Mr. LEVY (père de Claude)

(Bruit de vagues passe au 2ème plan. Fade-in. La chanson de Charles Trenet "Que Reste-t-il?" la chanson passe au 2ème plan.)

Maurice: Que reste-t-il?
Speakerine: "Que reste-t-il de toi, Alexandrie"?
Pièce radiophonique d'Ytshak A. Goren
Maurice: Que reste-t-il de nos amours?
Speakerine: Traduite de l'hébreu par Jacques Cory.
Maurice: Que reste-t-il de ces beaux jours?
Une photo, triste photo de ma jeunesse

(La chanson est perçue plus distinctement et se mêle à des bombardements d'avions. Les bombardements s'éloignent et se croisent au bruit de la mer. Une sirène de bateau. Bruit de vent, et à nouveau la chanson: "Que Reste-t-il"?)

Maurice: Cette chanson ... (il fredonne)
Claude: Tu te souviens, Maurice?
Maurice: Baisse un peu le transistor, Claude! (On entend les sanglots de Simone) Simone! Je t'en prie Claude, dis quelque chose!
Claude: Lui dire! Je dois me dire moi-même!..... (rire nerveux)
Un couple vient passer le week-end à Port-Saïd et, soudain, c'est la guerre! On se trouve dans un bateau,
Maurice: (Essayant de le réconforter) Vous passez votre week-end à bord d'un hôtel flottant - un voyage d'agrément - Suivez le soleil! Visitez Israël!

Simone: Ca suffit, Maurice, cesse de plaisanter!

Claude: Si seulement nous tombions dans les mains des troupes anglaises ou françaises, on nous évacuerait sur la Côte d'Azur ou à Londres, mais en Israël Zut!

Simone: Tu peux voyager où tu veux, Claude. Je veux rentrer chez moi! Je veux retourner à Alexandrie!

Maurice: Tu t'y feras, Simone. Je pense que dans cinq ans

Simone: Cinq ans!

Maurice: Il y a cinq ans que Jeanne et moi avons quitté l'Egypte, et voilà même Jeanne

Simone: Tu veux me dire que Jeanne se plaît en Israël?

Maurice: On s'habitue à tout, même à l'armée! Voilà, je me trouve tout à coup en uniforme, sergeant dans l'armée israélienne, une drôle de façon de retourner en Egypte, n'est-ce-pas? "La Campagne du Sinaï" (il rigole). Vous imaginiez-vous quelque chose de pareil il y a cinq ans à Alexandrie?

Claude: Au prime abord je ne t'ai même pas reconnu dans cet uniforme!

Simone: (Préoccupée) Si on s'installe là-bas, Claude devra aussi ...?

Maurice: Oui, ma chère, Claude aussi!

Claude: On ne peut pas "graisser la patte" des institutions israéliennes? Combien est-ce-qu'on payait chez nous, en Egypte, pour s'esquiver du service militaire? Cinquante livres en tout et pour tout. (Une pause) Que penses-tu de moi, Simone, en soldat?

Simone: Passez moi une cigarette.

Maurice: Sers toi! C'est une israélienne.

(Elle l'allume, aspire)

Simone: (La cigarette en bouche) Ah! dégueulasse! (tousse)

Maurice: Lorsqu'on pense que Simone était autrefois une sioniste fervente!.

Simone: Oui, lorsque j'étais jeune et sotte.

Claude: C'était à cause d'Albert, elle a été entraînée par lui; et toi aussi d'ailleurs.

Maurice: Tous les chemins mènent en Israël. Voilà une preuve: même un week-end à Port-Saïd se termine à Haifa. C'est la vie! Ce qui est passé est passé! Jeanne aussi dit toujours

Simone: Tu as une photo de Jeanne?

Claude: (Chantonner) Que reste-t-il ...? Une photo! Fade-in. La chanson "Que Reste-t-il"?)

Maurice: Une photo, ... triste photo de ma jeunesse!

(Passage aux souvenirs. Un réveillon. Des couples dansent)

Claude: Et alors? Que t'a-t-il dit ce grec là, Jeanne?

Jeanne: Que je ressemble à "La Mona Lisa". Je ne sais même pas si c'est un compliment! (elle rit)

Claude: Il t'a visée. Depuis le début du bal il ne cesse de te faire les doux yeux!

Jeanne: Tu ne connais pas ces grecs, chéri? Surtout ceux qui habitent Alexandrie. Ils aiment semer des compliments à droite et à gauche.

Claude: Et les jeunes filles aiment les récolter!.

Jacques Longy
27/8/67

die Meine Haltung gegen die Deutschen,
und Deutsche Haltung gegen die Juden und Israel.

Das Land, in dem es am leichtesten ist, Vorteile gegen
die Deutschen zu erwerben, ist zweifellos Israel.
Deutschland ist für den Durchschnitt - Israel ist das
land antisemitischste Land in der Welt, wo jeder
Stem erachtet die große Tragödie des Blitbades auf
6 Millionen unserer Brüder erzählt.

Die deutsche Sprache ist im Radio, im Kino,
in der Schule verboten, und außer einigen zehn
Tausende jüdischer Deutschen, die ihre Muttersprache noch
sprechen, ist schwer, einem Israelie, der Deutsch spricht
und einige Kenntnisse in deutscher Kultur hat, zu treffen.

Vor ein paar Jahren war kaum auch wenig
Möglichkeiten, einen Deutschen in Israel zu treffen.

Unter diesen Bedingungen und mit diesem Hinter-
grund, habe ich eines Tages, Deutsch zu lernen beschlossen
Wirklich, ich habe es getan, Nachdem ich
Alles Englisch, Französisch und Spanisch gelernt,
habe ich bemerkt, daß meine Erziehung nicht voll-
ständig wäre, bevor ich eine der wichtigsten
Sprachen der Welt studiert hätte.

Deutsch ist für mich an erster Stelle die
Sprache meiner bevorzugten Schriftsteller: Schiller,
Goethe, Kafka, Remarque und Brecht.

Ich habe niemals Übersetzungen gern gelesen, und ich habe gefühlt, daß ich niemals diese Schriftsteller niemals genießen könnte, bevor ich sie im Deutsch gelesen hätte.

I Das praktische Standpunkt-Deutschland ist ~~der~~ eines der mächtigsten Länder der Welt, besonders in Wirtschaft, und Israel hat sehr feste ^{Handels-} Beziehungen mit ihm. Für einen Ökonom, glaube ich, ~~ist~~ es notwendig, zu verstehen diese Sprache, die ~~bei~~ von mehr als 900 Millionen Europäern gesprochen ist. In dem empfindsamen Standpunkt hatte ich und habe ich keine Gefühl für die deutsche Sprache und für die Deutschen. Und vielleicht es not zuviel, einen Juden zu bitten, die selbe Sympathie gegen die Franzosen und die Deutschen zu haben.

Ich habe, ~~denn~~ die deutsche Sprache in der Universität begonnen zu lernen, aber ~~ob~~ diese Sprache ~~ist~~ sehr unterschätzt, ~~da~~ wird, das Niveau des Studiums war sehr niedrig, und der Lehrer war sehr schlecht.

Einige Tage nach dem Nahost-Krieg, wurde ich ~~unterrichtet~~, dass ich eine Stipendium für INSEAD empfangen hatte, aber ich mußte ~~an~~ einem intensiven Kurs deutscher Kultur teilnehmen.

Am Anfang, ~~ich~~ zögerte ich. Ich war niemals aus Israel ~~gekommen~~, und für das erste ~~Mal~~, fortgefahren

dass ich Israel verließ, musste ich nach Deutschland fahren, und besonders nach Berlin.

Ich ~~würde~~ ^{hätte} die ~~Arabischen~~ ^{dem} Arabische Umgebung verlassen, die mit Ägyptischen Angriff gegen Israel einen neuen Kipfel erreichte, für eine neue Umgebung, die die gegen die Juden viele Vorwürfe haben hat.

Mit viele Bedenken kam ich nach Berlin. Erster Eindruck - nichts Besonders. Berlin, erinnere mich, Tel-Aviv im grossen. Die Bewohner waren höflich und willkommen. Zu verkommen.

Nur einige Tage später, begann ich die verschiedenen Töne der deutschen Bevölkerung gegen Israel und die Juden zu merken. Wirklich, es ist sehr schwer eine typische Haltung des Durchschnitts-Deutschen gegen die Juden zu bestimmen. Der Antisemitismus ist so groß, dass man kann in Deutschland alle Töne zwischen äußerstem Antisemitismus und Israels Revivierung finden kann.

Während dieses Monats, versuchte ich den Grund dieses Problems ^{zu} durchdringen, um eine nette Idee begreifen der Deutschen Haltung gegen die Juden und meine Haltung gegen die Deutschen zu erreichen. ~~sehr~~ ^{gerne} habe ich viele Deutschen befragt und viele Zeitungen gelesen.

Ich war sehr ermutigt zu treffen mancher Deutschen, meistens Studenten, die eine große Sympathie für Israel und die Israelis haben.

Sie hören jetzt israelische folklorische Lieder, sie haben ein paar hebräische Wörter gelernt und sie lesen jetzt Schalom Aleichem. Viele ~~haben~~^{sind} nach Israel gefahren, und sie haben die Nah-⁻osten-Krise mit großer Angst ~~für~~^{um} Israels Zukunft verfolgt.

Ich war sehr fröhlich mit ihnen zu sprechen und ich hoffe, daß wir auch im Zukunft enge Verhältnisse beibehalten werden.

Dann kommen die Gleichgültigen. Meistens sind sie von mittlerem Alter und für sie sind Israel und Ägypten ~~noch~~ gleich entfernt und wunderbare Länder. Sie haben niemals ~~gesehen~~^{gesehen} einen Israeli und die Jungen haben vielleicht nie ~~gesehen~~^{ein} Juden. Solche Menschen haben mich gefragt, ob die Bewohner von Israel Musulmanen sind, und was für eine Sprache ist Israelisch?

Dies Dingen, die haben einige mehr Juden kennengelernt haben, fühlten eine gewisse Kälte gegen ~~die~~ Juden, und manchmal habe ich ~~in~~ ⁱⁿ den jenen Leuten einen Rückschlag bemerkt, wenn sie ~~sahen~~^{erkundeten}, daß ich einen Jude war.

Ich ~~habe~~ finde ihr Benehmen sehr beklagenswert, aber ganz normal in Europa, wie man ~~um~~ mir sagst ^{hat}, wo die Juden ~~war~~ niemals sehr beliebt waren.

Ziemlich alle Zeitungen, nichtsdestoweniger, und besonders Axel Springer's "Z" und "der Spiegel",

wie die deutsche Regierungs-Haltung waren ganz pro-Israelische. In - dem "Spiegel", zum Beispiel kann man jede Woche zwei oder drei Artikel für Israel finden und keiner ~~Springer~~-Zeitung ist eine Kritik gegen Israel ~~darin~~ zu machen erlaubt.

Es ist sehr neugierig kommunistische Studenten zu finden, die ^{eine} anti-Israelische aber nicht antisemitisch sind. Ich habe vielen ~~da~~ befürchtet, ~~da~~ es gilt manche in Berlin gibt.

Für sie ist Israel ~~ein~~ ein kolonialistisches und imperialistisches Land, vergleichbar mit Rhodesien, Portugal und den U.S.A. Genauso ihnen sind wir Neo-Nazis und wir benehmen uns in den besetzten Ländern wie Nazis. Ich habe immer ~~seine~~ ^{seine} Witze mit Pflichten ertragen, aber einen Deutschen, der mich einen Nazi nennt, das ist zu viel für mich.

Am Anfang habe ich mit ihnen ~~vereint~~, aber schnell habe ich verstanden, daß es unmöglich ist gegen Fanatismus und kommunistische Propaganda zu ~~schutzen~~. Das hat Göbel gesagt? Lügt, lügt, etwas wird immer bleiben! Die Ironie des Schicksals ist, daß dieses Prinzip, daß gegen die Juden bei den Nazis benutzt wurde, ~~und~~ jetzt gegen die Israelis von ~~den~~ Kommunisten benutzt ~~ist~~ wird.

Aber, man muß nicht unsere guten Freunde die Nazis vergessen. Ich habe leider keine Nazis in Berlin getroffen, aber ich habe viele Zeitungen gelesen,

und das ist genug, um zu überzeugen, daß
deutscher Antisemitismus in seiner schlechtesten Form noch
existiert, und hat ein neuer Erfolg in den
letzten Jahren ~~hat~~.

~~Deutschland~~ Meistens ~~die~~ Nazis ~~in~~ ~~laren~~ nicht öffentlich ihren
Antisemitismus, aber manchmal es braucht
~~etwas~~ nichts weiter als aufzufallen.

Eine meiner Freundin ~~ist~~ in einem Lokal gegangen,
und eine B Trunkenbold hat ~~sie~~ gefragt, woher
~~Sie~~ ~~komme~~. Als ~~Wann~~ sie antwortete, daß sie ~~aus~~ aus
Ägypten ~~komme~~, hat der Trunkenbold ihr gesagt:

"Ah! Jenes schwulen Jarden! Mein Vater hat viele
von ihnen ^{in Polen} ~~ent~~ ~~wegen~~ geschlachtet, und ob wir genug Lat hätten,
würden Sie keine Probleme mit ihnen haben!"

Ich verlasse ~~die~~ Deutschland in einer Woche. Ich
habe Deutsch gelernt, eine große deutsche Stadt gesehen,
und viele Deutschen kennengelernt. Aber, diese
Sympathie für die Deutschen, ~~die~~ ich hier erwerben
hofft trotz ~~der~~ meiner Hintergründen ^{zu} erwerben hoffte,
habe ich ~~nicht~~ erreicht, und meine Haltung
gegenüber den Deutschen bleibt dieselbe!!

שר השבה נאמר מנצח פורמלאי: בשעת מסדר, בערוב המפקד
ויאלן שבחיו של מג'יד יתוו עבור החיל גומול גבורה עוד
והמובלת ביותר ביחס שבת היא פרטום במקודמת השינורית

ת: יש יחידות, בהן הוגה דירוג, סמכויות בעניין חופשיות
שי לוזה בשעה שהברוי מושכים לחറל. יכול תמי' לאט
קידק, ואלו מ"ס מאטר חופשת שבת מיזהה, הכל, כמובן,
של חידתה.

ב: ניתן לקבוע הקצה צנעה מקרן הייחודה לריכישת ספרדים
את אהרתם, שימושו פרט לא רק לחון התנ"ך או למצינו
למצינו באמון פולני או ביצוע משימה פלומונית.

וות שבל כבוד: היו הימים בייחודה מזמינים, בסגנון
רכבה בהם הנאות עניין או מעלה-לבוד. ייזוג הייחודה בטקס
בעיר, טקסי הוראה בספר מתחילה לשמרות. ממשיכוב
ים לשמש ביטוי של הוקרה והערכה לחיל האצטני.

נרים אצט נשייא המדרינה: מדי שנה לקרה יום העצ'
חיל מצטיין לקבלת הפנים הנערצת בבית נשיא המדינה. יש
הרhot בין החילים להבליטה מממד של כבוד, לדבר בו כשב
יונת ארדים, כגון שחורי מתרניות וכו'/ ובדב' מתנת ישמש
ם, שייחרין להגנו למעמד חשוב זה וירבו מאמץיהם לחייב.

יום בין האפקד והילין

כל הרכובות, השימוש והאמצעים להטלה מרוח
ד על אנשים — קיימים אישיותו של המפקד עצמו טיפוח
נות הטבויות הכוונה. כל הדרכים שהושבו עד כה לא יעלנו
אשר לא ישלחו להפוך במחרה למונחים טביע, המכובד על
בוחן, יתרו האיש נבוכה בטהרה הונגהנות. יתר על כן, מכל
תפקידים בצבא, הסמל והם' הם הקרובים ביותר אל החיל
, השפעתם החינוכית השגה ישירה ביוטר. הילין נטה להקות
קדום הימנאות אפלוא מבל' שחו' עזמו לרגע בכך, והדבר כוד
יוםים, כגון שימושם ובירם ובוירם, צורת הילין ועמידה
אל מיטילות על המ' והסמל לעצמו את אופן הדיבור של חילו'.
חאם לשמר על קדרים רשמי'ם "עם פחדיו או לבת יהוד
דמונו של האבא.

וות המרכבות העומדות הבוני הסמל והם' היא כיצד להנגן
ליים ויהיה כאחד מהם או אולי מוטב לו לשמור על מרחק
פריד? האם עליו לסג'ל לעצמו את אופן הדיבור של חילו'.
חאם לשמר על קדרים רשמי'ם "עם פחדיו או לבת יהוד
מעלה" יתקלו המפקדים בעוג ויפידו את בושר ההשפעה

זה חילית באופים של המפקד המוטים ושל פקודיו בכל
ז כמה כלים. שכוחם יפה לגבי כל סמל ומ'ם, ככלים אלה
ב'היל' על-ידי סג'ן ההתגנות הכלול של נורער הישראי.
שה' ולא לקרו בכל את הרדגות. במסגרות של טירונים.
חה בחופשיות עם תיריד מוגמגה ולקי'
פוץ אהרכר, באוהה קלות. למועדן של
הilih לתהערות בקדב חיליהם ולפעול מתוכם ובתוכם. אם
הסמל להקלת המפקדים בעוג ויפידו את בושר ההשפעה

דבר, שעל הסמל והם' לוותר על מהיגותם. היפיך הוא
את המהוונות בדיהם. אלם לבסס אותה בעירה בפני הילין
ל- איסיותם ועל הדוגמה האישית שהם מציגים בפני הילין

לעת כשרין ולא כעל

דו', עלייה מדבר כאן איך דך קלה. ישבנו
רביעי רוגן, חפוזה-הרווח ועיטות מן השול' הקבר שטילה
הפקוד על המהוונות הצעירות. ברוגעים אלה, יבקש לעצ'ז
פקדים קיזיזדרך. פתרונות קלים, שיפים הם לשעה קלה.
זשווון החספיים מחלבים במרתה

קידם של מפקדי היכתה הינו קשה ומפרק. מוטלח על שכם
וירם אלה משימה נבדקה. אויל' המבודה בירור. הם הילוף
לכמה למשה. את אלפי האנשים העובדים בידיהם, ליבורא
קשה בוגסם. ואך נפשם מתחה ללא הפגה כדי לבצע את
המפקד הוא גם מפקיד מעוני'ן ומלא טנק. המפקד משפט
זים, מקנה להם תבונת הובאות כהילים וכארוחה המדינה.
ב'יה' את יגולות. ריבים דרים הם המפקדים תושבים את
נ'ה' חיל' חייב להם כבוד.

קד רגעיהם של חיל' חיל' ושיכחה, אם לשעה קלה יכבד עלייך
לחץ המשימות במוגרת הזמן הקצר, מל אדיותם של
ההמברכת — באותם רגעי' עזיותם שוב היליך באמצעות
ב' כל כך: מכל גורמי הלחימה שבידינו. אין חישוב מוגרם
ליפך. כדור שהאדם הוא בבודה' ושאנן אסרים מלחמה עם
נצילה לרחותם את רצונו הוגה והונעת את אומץ ייבו
זכ' בקבב.

המעטשה ותדע שהפיקוד מעניק יותר סמכות לך משפט
וכאמאו' של גנאל ותיק: "המשמעות צריכה להכבד עלייך"

בורי להתבלבל מטוגן סגן יעקב לעבור במחירות לדבר בכל זאת משבען
קושי התשווור אצלו לעתים, כיון שלאוthon מילים פירושים שונים בשפות שונות
שלו בקראה בשפה זודה: לא בבר כל מלה במלוג. להסתפנס בתוויה ב忙着ה ש-50%

בטלת עם עליה חדשת צערה משבדית?
לא מגע לי לקרו איה מאמר תשבחת
טוב בערך? למה? אני שואר. לא
סוציא' לדעת צדקה אングלי' ספר-
דית, איטלקית, גרמנית, ערבית ולאידינו
כמו סגן יעקב?

"צ'או" בושחד

ב: די ז'קבל את התשובות המפורשות
לשאלות, ניגשתי לפני שבוע לבתו
של סגן יעקב. התיזבובי בעווה בפנוי
בחור צער שחתה באוטלקית משעת
עם בחורו נאה. הקשתי יעקב בעקב
ובקשי' ראיון בלעדי'.

בחור התפלא קצת, אבל הסכים מיד

ואהרי' חמש דקות של שאלות ותשובות

מעניינות מאוד הבהיר לי, שיעקב גר

בעצם בקומה העלינה. בקשתי' סילחת,

אמרתי' צ'או, שטירדר לחלוון את דא'

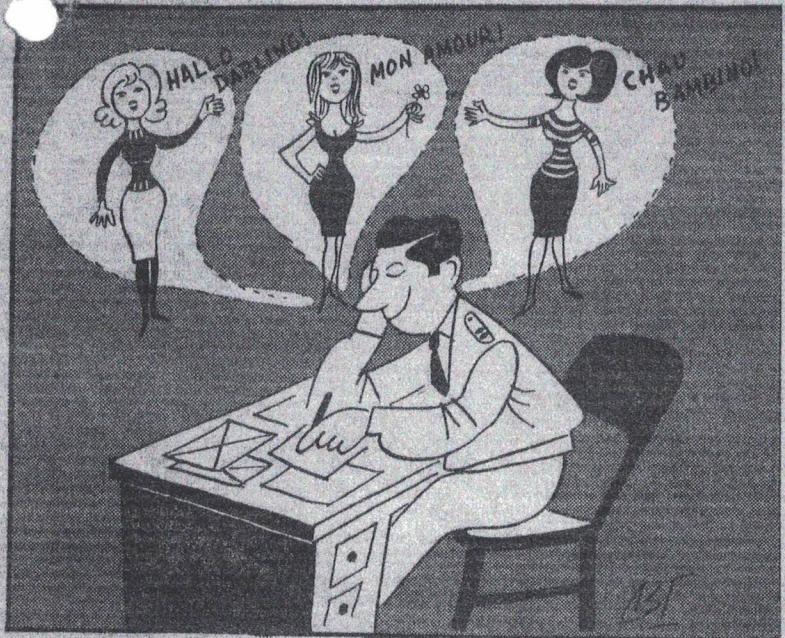
ד שלא הכרתי
את סגן יעקב היה
כל סיפור תמים
על חדור היזען
שפוטה, מעביר בי
צמרמורת נוראה של צעם
זקנאה.

תראו תרא היני אומר לעצמי, הבהיר
זה יכול לקרו את שקסטר במרק'ו
ובתרוגום ספרדי. לשבת בריטים שופע
שה' ולא לקרו בכל את הרדגות, לשוע
כח בחופשיות עם תיריד מוגמגה ולקי'
פוץ אהרכר, באוהה קלות. למועדן של
הilih לתהערות בקדב חיליהם ולפעול מתוכם ובתוכם. אם
זה חיים משוגעים!

למה הוא יכול לדעת 7 שפטות ואני

עדין מקרע עם האנגלי' המפקפה של זיין

זה צדק זה? לי אין זכות לגנול שיחה

התשובות עם בחורות בז'יל' חיתמה אחד האמצעים של סגן יעקב ללימוד שפט
שמה אחר: קראת ספרי יידים וספר' בלשין בשפה קלה. מקיד' שבע השפות
בז'יל' הוא שולט. יודע סגן יעקב ערבית באופן חלקי. למרות שנולד במצרים.

לפניהם אין מושג של מילוי,

ה'תפ'ג'ה ולכוד' פ'א'ונ' ש'ו'ר' כ'ו'ד' כ'כ' ד'ב'ן' ה'ש'ו'ט' ב'ש'ב'ן' ש'פ'ו'ר' מ'כ'ר' מ'ל'

וְעַל־בָּנָיו
וְעַל־בָּנָתָיו
וְעַל־בָּנָתָיו
וְעַל־בָּנָתָיו

ЛІТЕРАТУРНІ ДОКУМЕНТИ

TITAN TELER

ט' ט' ט' ט'

卷之三

“**THE EAGLE** **NU** **OT** **ASD**
“**EAGLE** **NE** **AS** **SAADU** “**GU** **NEADU**”

לען הצעיר תארפהין

עמך: פיעול ליטאי

EDGAR — CULTURAL

"LIL' MULAN," TADDELL

הנזכר אשר נזכר בפראג, ומיון

MECHANICAL TESTS

הַבְּנָם שֶׁל
אָבִיו בְּמַהֲרָה
אָמֵן בְּבָבָם
בְּתַחַת בְּיַד
אָרוֹן אֱלֹהִים

פֶּתַח אָלָע כְּמִזְבֵּחַ וְמִזְבֵּחַ
לְמִזְבֵּחַ וְלְמִזְבֵּחַ וְלְמִזְבֵּחַ

ԱՐԵՎԱՏ

גניזה

מצוותם של וותיקים צעירים

דירות לזוגות – ממש או רואה?

העור של
מאט גאנז-זונביז

כל תאריך שיזכה עליי אינו ח' מתקיד הסוף, ואולי, אם השם יתאפשר ייחידות דיו. מאן, לנוכח הארכנות, איןו תאריך כל צערם תרגוץ, עמדו בתרום, ייש לרגשה שאני משך לפיס. יבואו לא יבואו — ציר יהה לחשוב על אשתירות אהובך. אחדים עזיריהם באחרון רוחה שיעב רודיערים זכרון האחרון רוחה שיעב רודיערים זכרון ירוחם. שעה להגיה שאל-אלבים יעשנו זאת, וברוי לי שמשפט האחרון ממנה וחויב שיתנו לי שנות דברים לטובה בתלאבוב שיקיפו.

四三

אחד מאליה המבקשים להשתכן
אלא מר יעקב קורי, מරחוב שמעון
תרשי 36, בתל-אביב. הרשות נא-
להבאה את עירק מכתבו, שיבור
לו: „לפנֵי קרוב לשנה, סמוך לבחוי-
נות, פרטמה עירית תל-אביב חכ-
ית של בניין 100 דירות לוגונות
ה围着ים בתכנית לשבצפן העיר.
הדירות קטנות אך מספקות הרבה
ביהם של זוגות צעירים תוך חוץ
למכירבה מארחים שווים כל נס-
ע, מוכן שהחדר יהיה גדול. כל
כמה צוותי מארגנת אטרקציית חכנית
בעניין זאת ובוגריהם אטטרקטיביים
רב. לחמשים היירוט בתכנון של
שיכון צעירים אלה ורשותם היז-
לא פוחת מ-500 מושבים. לאחר
שהופרנץ מסדר דירות לקציני צה-
ונוחרי לי סיוני של 8% יוכות ב-
דירה. שוכן של המכתב כה טלי לעז-
שומועות, לפניו לא מבנים הם ה-
בורד מטבחים פולטטיביים. יש
שואל בעל המכתב מה טלי לעז-
שות. קשלה להשבר. אולי טובי יעשה
אם יוכת. הנגלה זאת חשפה כמה
הופעות ראשית, היא גורכת סמר
לבתירות, באוגוסט 1969. שונ-
וחבנה באחו מטעם שבתום חוד-
בשיכון שיתאים לנגלם“. – ואבטנוב (1969)

ונניח שאתמה עציר, שכיר במשכורת
בגינזינית, שוגם אשתך אובדת ו-
מקבלת משכורת בגיןית, ואתם
הבקשים להיכנס לדירה משלכם. מה
טיכויכים, אם אין לכם משכורת
בגינזינית, שיעזרו לך כדי לדיין. ס-
ג'וים קטנים פוא. נגין יקה, למאי
של, ווג פקידים 50 אלף לי' בס-
כל דירה, ואפאיו הילכו להם את
הפסכם לתשלומיות ומיזמיות להם ממש
בנחתא. מה שלא יהיה — לשלם
סכומים אלה הם ח'יב'ם.

הו הוגות הערים, מארון
כמו בעלי הבתים, למשל ה-
ז'אים על דשינו ושות אמירות
דרן בין הארץים רלו' נסח' לברדים.
את דברי נפנ' מזיאות חדש. כב'
שר פרויאקט לבניית דרכ' לנו'
צ' עז'ים והנה הם קוראים
אתו מ' היירוט - המעטן
לאו הבן - יומישרו לאוש' צב'
ע. עלבו' לעשות הרבה למן א' ז'
צ' צבא הקבע ובונות לממען
ונז'ים מיחוד'ם וחל'ם. כמו שגען
א' בערב, א' מדר' יי' עיי'
א' א' פעם על חשבו' הוונת הארץין
ראש עיריות תל-אביב, בר יירא'
ביבונץ, יצא ער' רב החירות הגב'ן
בדאג' לוגות האז'ים. הצורות
אלו' מושמעת ברמה סמוך
בחירות. רבים התבונ' העז'
תובנ'ם כאלו' כאשר הן במאמה
בשעת. עשו'ות משך קולות
שמדיה' השם של הארץין בה
חות' פחתה מאי בשנים האח'ו'
ורבים. רבים מאי' מהם פנו'
ש'יגונ'ם מוחץ לתל-אביב. ואו'
לו' להישמען קולות: מדו' גונרים בתל'
גוני'ילדי' מדו' עלה גול' ד'
צע של מושבי העיר' ומר רב' רבי'
השב על כה, בונימת מופת'
ולזול', כי' הער'ם סכיב'
אבר'ה' הון, בעט' ערי' לינה'
הזרתו. כל מושביהם הימ'
בתל-אביב. כד' פתר. בחבל פ'
בעית' חדר השינה של העיר'
האלאן, העיר' עצמה, נארה לא'
בחצר' אהירות מלאכת'. ס'
(ואפרה).

ואסורה). אבל, אידיאפער להפנות את כל
האזרחים לערים השכונות וומר רבבי-
נו בז' נוביץ הדועץ על חכמוות לשיכון
ווגות צעראים בתל אביב. בינוואר
השנה אישרה עירייה ע"ז פתקאך-
טימ לוזגות צעראים - 124 דירות,
מונטס 15 אהנו לאונש' צבאת הקבע
ונען דילות עיינטונג'ן צבאות שדה
יעירית החלוץ עלייהם במילוי. ל-
אזורת נעלמת חרומה לדירות ני-
ספות. ואני מגדיש: הרשות, שוד
לא בונים. וונטסן מלמד אורחן ש-

Tel Aviv, 1/7/20

Très chers parents,

On a acheté une télévision MeB qui est très bonne et on espère finir avec une autre qui on va recevoir demain ou va voir encore mieux.

Je vous envoie ci-joint un article de Natan Donneritz - un des journalistes les plus connus de l'Haaretz qui a publié une lettre que je lui ai envoyé au sujet du Shikun pour les familles coupées. C'est un grand honneur et j'espère que ça aidera à quelque chose.

Maman ne m'a acheté plus de gâteaux - c'est dommage l'argent et puis c'est lourd en été et je ne les mange pas beaucoup.

Ruth se sent bien et vous transmet des salutations. Elle a fait des examens médicaux. Elle enseigne l'école deux heures par jour.

Baisers affectueux, Jacques

Haïfa le 19/8/67

Tres cher Jacques,

C'est aujourd'hui samedi, il fait très chaud, papa lit "l'ime comme de coutume, et moi, pour me distraire, je converse avec mon p dont voici bientôt 3 semaines qu'on est séparé, et vraiment on éprouve quand même un peu de nostalgie ! mais quand on considère que c'est pour ton bon avenir, on attend avec patience le bonheur de se retrouver ensemble.

Chez nous, pas grand chose de change ; sauf que dimanche passé, papa a dû aller chez son avocat, pour voir où en étaient affai car on veut lui payer son congé avec 1/3 en moins. Or, en rentrant, soit que le soleil était trop fort ou peut-être la fatigue, le fait est qu'en marchant, il a eu l'heureuse idée de se frotter le pied ! C'est pour changer la monotonie de la vie ! à la maison on s'aperçoit que le pied est un peu gonflé et que ça fait mal. Tu connais ton père c'est un guibor¹ ! vite, on va chez le médecin qui prescrit de compre puis le lendemain on fait la radiographie et enfin grâce à Dieu on nous dit qu'il n'y a rien de grave . c'était une légèrie entorse.

Cette semaine Illico et Nehama sont venus voir papa 2 fois, ils lui ont apporté des gâteaux, et ont beaucoup insisté pour que nous allions au mariage de Sourit. Même il nous ont donné 100 livres pour acheter une robe et tout ce qu'il faut !

Illico est très occupé ces temps-ci à finir sa thèse, mais n'est pas encore au juste où il travaillera l'année prochaine; quant à moi, je désire qu'il reste au Technion, pour ne pas rester trop seul donne que nous n'avons pratiquement pas de vie sociale.

Cher Jacques, je te prie de bien choisir tes amis, et de ne pas placer ta confiance à la légère . à l'échange ce n'est pas comme chez nous, où tout le monde se connaît, on est très mélangé . Je te recommande de bien être prudent, et de sélectionner tes relations.

Papa est très content d'apprendre (2 p.) tes idées sioniste. Il dit que les voyages profitent bien à la jeunesse et leur font apprécier leur pays à leur juste valeur!

Je lui ai suggéré de m'envoyer aussi, faire le tour du monde, peut-être que je serai du même avis.

Cher Jacques, étant donné, que tes cousins Eli & Yoram, viennent chaque semaine nous voir, demandent de tes nouvelles et lisent tes lettres, ils nous font remarquer que tu ne leur a pas encore écrit à eux séparément, je te priera de leur écrire quelques mots, pour leur prouver que tu penses à eux; cela leur fera sûrement plaisir.

Sans autre, pour le moment, et en attendant toujours le plaisir de lire de tes bonnes nouvelles, nous restons, tes parents affectueux qui t'embrassent bien, bien fort.

Albert & Pauline

N.B Soigne bien ta santé.

G.P.

Cher Jacques,

Je m'ennuie au quadruple et j'espère trouver un travail au plus tôt pour m'occuper un peu.

La vie suit son cours comme à l'ordinaire sans heurt pour le moment.

Je suis sûr que tu es impatient de connaître la ville lumière et j'espère qu'elle ne t'éblouira pas outre mesure.

Bises

Papa

Haïfa, le 17/8/1967

Cher Jac

Pressé comme je suis par tes parents sublimes
de t'écrire une lettre en prose ou bien en vers
je décide aujourd'hui de t'envoyer ces rimes
de notre balcon vert.

Tai rien de spécial, à signaler, mon frère.
Mon auguste pater discute avec ma mère
de quoi ? Mais du bureau, et de l'indemnité
Bien sûr, en aparté.

je compte présenter mon doctorat bientôt,
La semaine prochaine pour être plus précis,
Pour passer l'examen ce sera assez tôt
dans trente jours d'ici.

Et si tu n'aimes pas ces vers que je t'envoie
je te serais bien gré de me montrer la voie
Et de m'écrire alors de beaux vers allemands,
Mais qu'ils ne soient pas blancs! *

La page est fine
Et le poème aussi.

Quel Génie!

Ton frère

Olli-W